

Zvonček.

(Legenda.)

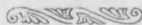
Pred davnim, davnim časom je bilo, skoro dva-tisoč let je od tega. Daleč tam za morjem, v egiptovski deželi je pravkar starka zima vzela slovo, pomladno solnčece se je prvokrat posmehljalo z neba. Prve cvetke so prikukale iz tal.

In komaj so zapustile pisane cvetke svoje zibelke, so zagledale doli na poti starega moža, ki je za uzdo vodil oslička. Na osličku je sedela žena, ki je imela v naročju malo dete. Nad vsemi je bila razlita rajska svetloba . . . . Bila sta Jožef in Marija, ki sta z nebeškim Detetom bežala pred zlobnim Herodom.

Drobne cvetke so spoznale svojega Gospoda. Zlata trobentica je zatrobila Jezusčku v pozdrav, ponižna vijolica je vso okolico napolnila s sladkim vonjem, male marjetice so okrasile celo pot. — Poleg teh cvetk je pa stala nežna, bela cvetka, ki je ravno pogledala iz tal. Srčnorada bi tudi ona pozdravila Detece, a mala ubožica ni vedela, kako bi mu izkazala čast. »Tudi jaz Te ljubim; o Jezusček, tudi mene blagoslovi,« je hrepenela cvetka. — — — Sv. družina pride do cvetk. Jezusček se razveseli, ko sliši zlato trobentico, Mati božja se nasmehne vijolici in marjetici. Mali Jezusček zapazi malo cvetko, ki želi k njemu. Svoje male ročice iztegne k cvetki in jo blagoslovi: »Bodi ti zvonček in na veke oznanuj moj prihod! Ko se umakne zima, vzcveti in oznanuj, da se je približala pomladna radost, da je Bog stopil na zemljo!«

Nedolžni zvonček je ponižno sklonil svojo glavico, veselo zazvončkljal in oznanil prihod nebeškega Deteta. Čez trate in dobrave je splaval njegov glas in vsa zemlja se je razveselila.

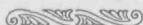
Jakob Soklič.

Otročja gorečnost.

Neka pobožna mati, ki je stanovala blizu cerkve, je večkrat s seboj vzela svojega malega sinčka Mirkota in mu skoraj vselej dala majhen denar, da naj ga vrže v nabiralnik s pripombo: »Za uboge verne duše v vicah.«

Premeteni malček pa ni bil s tem zadovoljen, da bi dajal le materine darove, marveč je hotel tudi kaj izvršiti na svojo roko. Nekega jutra je mati, ko je Mirko zajtrkoval, imela opraviti v sosednji sobi. Ko se pa vrne v jedilnico, je bil Mirko že izginil. Čez nekaj minut priskače radostno žarečih lic — s prazno škodelico. Svoj zajtrk je bil izlil v nabiralnik — da bi tako tudi sam kaj dobrega storil za verne duše v vicah . . . Volja je bila dobra, a zadelo je pa le zopet mater, ker je vnovič nalila kave otroku, ker se je bala, da ne bi bil lačen.

Molite k sv. Jožefu!

Nedavno tega sem vas klical, dragi otroci, na vojsko molitve. Upam, da niste preslišali mojih besedij; prepričan sem, da ste cel mesec goreče prosili presveto Srce, naj rosi blagoslov na našo domovino.

Danes bi vas pa rad peljal pred oltar svetega Jožefa. Glejte, kakor je mesec majnik posvečen Materi božji, tako je mesec marec posvečen svetemu Jožefu. Cel mesec obhaja sveti Jožef svoj god, cel mesec prav posebno pomaga vsem, ki ga kličejo na pomoč.

Učili ste se, dragi otroci, kako je skrbel sveti Jožef z ljubeznijo za malega Jezusa: kako ga je varoval na nevarnem begu v Egipt, kako je v Nazaretu zanj delal, zanj trpel in mu s svojimi žulji preskrbel potrebnega živeža. Dragi otroci, ali bo on, ki je tako skrbel za nebeško Dete, zavržel naše prošnje? Ne, dragi moji, z ljubeznijo se bo ozrl iz visokih nebes na vas in bo varoval vaše očete in brate tam na bojnem polju, tolažil bo vaše mamice, ki skrbé noč in dan — —

Le zaupno se obračajte, ljubi otroci, v molitvah k svetemu Jožefu, varihu nebeškega Deteta, in ga prosite, naj varuje vas, vaše očete in celo domovino. Sveti Jožef bo čuval nad našo domovino in si izprosil pri svojem nebeškem Varovancu zmagó, mir, srečo — —

Jakob Soklič.

